

РЕШЕНИЕ

№ 1512

гр. София, 13.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 18.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Сточева, като разгледа дело номер **2015** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.28 от Закона за хазарта във вр.с чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс.

Образувано е по жалба на "Фламинго 78" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], [улица], ап.2, ЕИК по Булстат:[ЕИК], подадена чрез адв.Н., против мълчалив отказ на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, за издаване на Акт за възстановяване и прихващане на недължимо платени суми по подадено от жалбоподателя Искане вх.№ 55-30-1210/23.01.2025 г. за възстановяване на недължимо платена държавна такса по чл.30, ал.6 ЗХ, изчислена съобразно § 22, ал.1 от ПЗР на Закона за държавния бюджет на Република България за 2024 г., в общ размер 393 750 лв.

Жалбоподателят твърди, че по описаните в жалбата пет лиценза за игри с игрални автомати са внесени еднократни държавни такси при издаването им. След приемането на изменение в чл.30 ЗХ, предвиждащо увеличен размер на таксите, на което изменение е придадено обратно действие, в двумесечен срок дружеството е доплатило разликата между на внесените такси и актуалния им размер. Считайки, че увеличението на размера е противоконституционно, е поискало възстановяване на донесените държавни такси, но в срока за произнасяне ответникът не е постановил административен акт, с което е формирал мълчалив отказ за възстановяване на сумата. Твърди несъвместимост на § 18-22 от ПЗР на ЗДБ на РБългария за 2024 г. с общественото право и с принципите за правна сигурност и оправданите правни очаквания, както и противоконституционност на същите. Поради това намира, че сумата, предмет на искането, е недължимо платена и подлежи на връщане. Моли за отмяната на постановения мълчалив отказ по искането, като се иска връщането на платените от дружеството суми като недължимо платени.

Претендира сторените по делото разноси по представен списък (л.111). В с.з. жалбоподателят чрез адв.Н. поддържа жалбата. Представя писмени бележки с развити подробни съображения в подкрепа на тезата си за незаконосъобразност на отказа.

Ответникът - Изпълнителният директор на НАП, чрез процесуалния си представител юк.К. е представил писмено становище (л.107), в което оспорва жалбата като неоснователна. Намира, че отказът да се възстанови претендираната сума е законосъобразен. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Няма спор по делото, че дружеството-жалбоподател е подало пред НАП седем декларации за дължимата еднократна част от таксите по чл.30 ЗХ относно игрални зали в [населено място], кв.Б., [населено място], [населено място], [населено място], [населено място] и Д..

Не се спори и че на основание § 22, ал.1 ПЗР на ЗДБ-2024 г. е внесло държавни такси за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати за посочените зали по чл.30, ал.6 ЗХ, в общ размер 393 750 лв. за оставащия брой месеци от срока на лиценза след 01.01.2024 г. Това обстоятелство се установява и с приетите по делото платежни нареждания от 21.02.2024 г. и от 24.03.2024 г.

Не е спорно между страните, че с Искане вх.№ 55-30-1210/23.01.2025 г., адресирано до Изпълнителния директор на НАП, дружеството-жалбоподател е поискало на основание чл.129, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, да му бъдат възстановени недължимо платени и събрани от орган по приходите суми по § 22, ал.1 от ПЗР на ЗДБ- 2024 г. за определения допълнителен размер за вече заплатена от дружеството като оператор на хазартни зали за притежавани седем лиценза по ЗХ за организиране на игри с игрални автомати – еднократна фиксирана държавна такса по чл.30, ал.6 ЗХ, изчислена на база общия брой месеци от срока на действие на всеки от вече издадените лицензи и броя месеци на действие на тези лицензи, оставащи след 1 януари 2024 г. на база увеличения с 200% размер на държавната такса, в общ размер 393 750 лв.

В 14-дневния срок за произнасяне по подаденото искане Изпълнителният директор на НАП не е постановил административен акт. Така формираният мълчалив отказ е оспорен пред съда.

При така установените факти Съдът достига до следните правни изводи:

Каза се по-горе, че след изтичане на 14-дневния срок от подаване на искането за възстановяване на процесната такса, е налице мълчалив отказ на Изпълнителния директор на НАП. Срокът за произнасяне по подаденото искане вх.№ 55-30-1210/23.01.2025 г. е изтекъл на 06.02.2025 г. и предвид липсата на издаден акт и по аргумент от чл.58, ал.1 АПК, след посочената дата безспорно е формиран мълчалив отказ, който съгласно чл.149, ал.2 АПК може да се оспори в едномесечен срок от изтичане на срока, в който административният орган е бил длъжен да се произнесе, т.е. до 23.02.2025 г. Жалбата е подадена на 20.02.2025 г. и следва да се приеме, че жалбата е подадена в законоустановения срок за обжалване и като допустима, подлежи на разглеждане.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт на всички основания за законосъобразност, Съдът приема следното:

В чл.16 ЗХ изрично е регламентирана компетентността на Изпълнителния директор на НАП по отношение на държавния надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарт дейности. Функциите и правомощията му са изрично установени в чл.17, ал.1 от закона. Съгласно т.16 на цитираната норма Изпълнителният директор осъществява и други правомощия в областта на хазарта и свързаните с него дейности (освен установените в т.1-т.15), предвидени в нормативен

акт. Нормата на чл.7, ал.1 от Закона за държавните такси определя, че контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. Изпълнителният директор на НАП е органът, който следва да издаде акта и пред когото да се подаде искане за прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси, тъй като той е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощията да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Следователно изпълнителният директор на НАП е материално компетентният орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на недължимо платени такси.

Към датата на постановяване на решението за издаване на лиценз на жалбоподателя за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала – 06.01.2023 г., разпоредбата на чл.30, ал.6 ЗХ (ред. ДВ, бр. 108 от 2023 г., в сила от 01.01.2024 г.) предвижда, че за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 75 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 300 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители.

Заплащането на тази такса е изключено по силата на чл.30, ал.7 ЗХ, съгласно която за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане (сред които попада и процесната по арг. от чл.242, ал.1 ЗКПО), се събират само таксите по ал.1.

В ДВ, бр.108 от 30.12.2023 г. е обнародван Законът за държавния бюджет на Република България за 2024 г., като с § 18-§ 23 от Преходните и заключителните разпоредби към него са направени изменения в ЗХ – с § 18, т.2 е изменен чл.30, като с б."д" се отменя ал.7, чието съдържание беше посочено по-горе.

Съгласно § 22, ал.1 от ПЗР на ЗДБ-2024 г. организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 1 януари 2024 г. (сред които попада и процесният), дължат таксата по чл.30, ал.6 от Закона за хазарта, изчислена по посочената в разпоредбата формула – $A=B \cdot C/xD$, където А е дължимата еднократна част от таксата; В е еднократната част от таксата по чл.30, ал.3; С е общият брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз, а D е броят месеци на действие на лиценза, оставащи след 1 януари 2024 г.

Според ал.2 в случай, че срокът на действие на лиценза в месеци след 1 януари 2024 г. не изтича в края на календарен месец, определянето на общия брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз за целите на изчисляване на дължимата еднократна част от таксата по ал.1 се закръглява надолу до края на предходния календарен месец. Според ал.3 дължимата еднократна част от таксата, определена по ал. 1, се декларира и внася в срок до 28 февруари 2024 г. при условията и по реда на чл.92 от Закона за хазарта като образецът на декларацията се утвърждава от министъра на финансите в срок до 31 януари 2024 г.

Съобразно посочената разпоредба оспорващото дружество е декларирало и заплатило сума в размер на 393 750 лв., представляваща таксата по чл.30, ал.6 ЗХ за месеците до края на действието на издадения му лиценз след 01.01.2024 г. Страните не спорят относно размера на тази сума, нито по начина на определянето ѝ. Спорът е относно дължимостта на така определената такса като жалбоподателят намира, че тя е законоустановена, но разпоредбите, които я регламентират са противоконституционни.

Съдът намира това възражение за неоснователно. Таксите и техните размери са установени със

закон, което съответства на разпоредбата на чл.60, ал.1 вр. ал.2 от Конституцията на Република България. Дали с въвеждането на допълнителна такса се нарушава принципът на свободна стопанска инициатива и се създава нестабилна стопанска среда е въпрос на целесъобразност на конкретното законодателно решение, но не и на незаконоустановеност на процесната такса. Придаването на обратно действие на нормата, предвиждаща заплащане на държавна такса в по-висок размер, обратно на твърденията на оспорващия, няма противоконституционен характер, ако преследва легитимна цел, в случая справедливо преразпределение на приходите от дейността и разходите за осъществяване на надзора върху нея.

Не е налице основание да се приеме, че изменението съобразно § § 18-23 от ПЗР към ЗДБ-2024 г. не съответства на Конституцията; в частност, държавната такса, независимо от размера ѝ и момента на изменението му, не съставлява имуществена санкция.

Така в Решение № 5 от 11.05.2017 г. по конст.дело № 12 от 2016 г. Конституционният съд посочва, че мярката "... е средство за справедливо разпределение на разходите в обществото между тези, които в определена степен са привилегирани за своите приходи и следва да понесат и полагащите им се тежести. Никой не е защитен от такава тежест и нейното налагане, дори да има обратно действие въвеждащата я норма, не е задължително нарушаване на правната сигурност. Когато със законодателната промяна се преследва легитимна цел, за постигането на която са предвидени разумно обосновани средства, преценката за правилността на такова решение е изцяло на законодателя. "

Също в цитираното решение Конституционният съд посочва, че "Както в правната доктрина, така и в съдебната практика се прави разграничение между обратно действие на закона, когато той преурежда юридическите факти от момента на тяхното проявление до завършен фактически състав, с който приключва едно правоотношение (ретроактивност *stricto sensu*), и случаите, когато нововъведен правен режим преурежда за в бъдеще заварени правоотношения, които не са приключили (привидна, несъщинска ретроактивност - незабавно прилагане на закона). В своята практика Конституционният съд, като подчертава, че правилото за неретроактивност е проява на конституционните принципи за правова държава и законност, приема, че "... хипотезата на прилагане на новия закон към заварено правоотношение не е равнозначна на обратно действие на новия закон (Решение № 12 от 11.11.2010 г., Решение № 9 от 1996 г., Решение № 10 от 2011 г.). Конституцията не съдържа забрана за обратно действие на правните норми във всички области на правото, а тя произтича от върховенството на правото като конституционен принцип (чл. 4, ал. 1 от Конституцията) и е приложима към хипотезите на ретроактивност *stricto sensu*, когато се нарушава доверието в правната система, правната сигурност и придобити права. Изрична забрана в този смисъл се съдържа единствено в чл.5, ал.3 от Конституцията по отношение на наказателните закони, които предвиждат нови или по-тежки санкции от отменените. Не е изключен ретроактивен ефект на закона в гражданскоправните отношения и той може да бъде обоснован с публичен интерес, особено ако става дума за правни норми, приети в процес на трансформиране на ценностния фундамент на обществото. Докато ретроактивност *stricto sensu* е допустима само по изключение, несъщинска ретроактивност е по правило възможна, когато законодателните цели не могат да бъдат надхвърлени от интереса на индивида в продължаващото действие на предишния закон. Незабавното прилагане на закона е съвместимо с принципа на закрила на правната сигурност, когато е подходящо и необходимо, за да бъде постигната преследваната от закона цел, и се остане в границите на разумно приемливото при цялостно балансиране на "излъганото доверие" и значимостта и спешността на основанията за законодателните промени."

С определение на Съда на Европейския съюз от 03.07.2025 г. по съединени преюдициални дела

С-687/24 и С-688/24 е прието, че са явно недопустими отправените преюдициални запитвания по следните въпроси: "1) Съвместима ли е с член 56 ДФЕС правна норма на държава членка Разпоредбите на § 18—§ 22 от ПЗР на ЗДБ на Р. България за 2024 г., която увеличава с 200 % еднократната фиксирана част от държавната такса за издаване и поддържане на дългосрочен лиценз в хазартния сектор както за онлайн, така и за наземни оператори, така че се ограничава дейността на организаторите на хазартни игри? 2) Съвместимо ли е с принципите на правната сигурност и на оправданите правни очаквания държава членка да приеме правна уредба — разпоредбите на § 18—§ 22 от ПЗР на ЗДБ на Р. България за 2024 г., която увеличава с 200 % еднократната фиксирана част от държавната такса за издаване и поддържане на дългосрочен лиценз в хазартния сектор както за онлайн, така и за наземни оператори, като увеличените държавни такси се прилагат с обратно действие, включително за съществуващите оператори, които следва да заплатят пропорционално новия размер на таксите, въз основа на формула, базирана на оставащия срок на техния лиценз?". Поради това доводите в тази насока не следва да се обсъждат.

По изложените съображения Съдът намери жалбата за неоснователна и като такава тя следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и своевременното отправеното искане, на ответника са дължими разноски за юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл.24 НЗПП вр. чл.37 ЗПП вр. чл.143, ал.3 АПК в минимален размер от 200 лв., предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от Административно-процесуалния кодекс, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на "Фламинго 78" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], [улица], ап.2, ЕИК по Булстат:[ЕИК], против мълчалив отказ на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, за издаване на Акт за възстановяване и прихващане на недължимо платени суми по подадено от жалбоподателя Искане вх.№ 55-30-1210/23.01.2025 г. за възстановяване на недължимо платена държавна такса в общ размер 393 750 лв.

ОСЪЖДА "Фламинго 78" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], [улица], ап.2, ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на размер на 102,26 € (сто и две евро и 26 евро цента, с левова равностойност двеста лева).

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: